

— Kétszer győztél le engem. Előbb fegyverrel, aztán a sziveddel. Kitől tanultad ezt a nagy, megbocsátó szeretetet!

— Az édesanyámtól — felelt a vezér.

— Én mentettem meg édesanyádat, vezér, — állott elő most egy katona a sorból, — mert tudtam, hogy végre is a nagyobb igazság, a szeretet győzedelmeskedik. Íme, király, ne bántson a lelkiismeret. Íme vezér, itt van legszebb jutalmad: megmentett édesanyád!

ÉDESANYÁNK RÓZSAFAJA.

Édesanyánk rózsafája
Kivirágzott hajnaltájba,
Minden ágán hosszú sorba:
Feslő rózsá, piros rózsá ...

Bárcsak minden piros rózsá
Mindörökre nyíló volna, —
Hervadozva, sápadozva
Ne peregne soha porba ...

Édesanyánk rózsafája, —
Mi vagyunk most a virága ...
Feslő rózsák, piros rózsák
Mind: mosolygó gyermekorcák ...

Bár üdének, mosolygónak,
Virulónak, virágzónak,
Látnánk mindig, minden ágát:
Hazánk drága, ifjúságát!

Vályi Nagy Géza.

SZERESD AZ ÉDESANYÁDAT!

Ő az, aki halkan
bölcseöd fölé hajolt,
ő az, aki néked
altatódalt dalolt.

Ő az, aki mindig
imádkozik érted,
nincs, ó nincs határa
nagy szeretetének.

Megmosdat, megfürdet,
megfésülget szépen,
tündérmesét mesél
lány téli estéken.

Tele van a lelke,
érted égő fénnyel.
Ne bántsd őt meg soha
engedetlenséggel!

Amikor beteg vagy,
ő az, aki ápol,
két szemében mennyi
aggódás, gond lángol.

Legyenek selymősek
hozzá a szavaid,
töröld le könnyeid
enyhítsd a gondjait.

Simogasd homlokát,
ha szomorú, fáradt,
szeresd, nagyon szeresd
az Édesanyádat!

Ölbey Irén.